

Amoreta je stvorena za vas, osmišljena
da vas zabavi i opusti, da vam vrati
osmeh na lice i okrepi dušu.

Ona vam donosi tople, ljubavne priče i servira
ih isključivo da biste u njima uživali.

Amoreta je vaš odmor, razonoda i predah.

Ona postoji da bi vaše srce bilo
ispunjeno kada zatvorite knjigu.

Amoreta i vi, na krilima ljubavi.

Poletimo zajedno u svet ovog romana.

www.amoreta.rs

Žaklin F. Demestr
NAPOLEON I ŽOZEFINA

Patriša B. Dickinson
PRINCEZA DAJANA I DODI EL FAJED

Konstantin Kolčak
F.M. DOSTOJEVSKI I ANA GRIGORJEVNA

Glenda Mekendrik
ELIZABET TEJLOR I RIČARD BARTON

Dajana Mouzli
ISIDORA DANKAN I SERGEJ JESENJIN

Ida Goldvoter
LORD BAJRON I LEDI KEROLAJN

Džimi Karson
LOREN BEKOL I HEMFRI BOGART

Suzet Rišar
FREDERIK ŠOPEN I ŽORŽ SAND

Helena F. Barkašov
ALEKSANDRA I CAR NIKOLAJ ROMANOV

Melvin Henderson
DŽON F. KENEDI I MERILIN MONRO

AMORETA

Edicija: NAJVEĆE LJUBAVI

Džon F. Kenedi i Merilin Monro

Melvin Henderson

Ako sam zvezda – publika je za to zaslužna. Publika, a ne studio, ili neka ličnost. To su uradili ljudi. Bilo je i reakcija: kad sam dolazila u studio, čekala me je hrpa pisama; svet se na premijerama gurao da me vidi, da me dodirne. Nisam tačno znala zašto. Dok se gomila tiskala oko mene, uplašeno sam se osvrtala govoreći: „Šta se ovo dešava?!“ Bila sam smrtno uplašena. Osećala sam da sam nekog zaludela, zanela. Nisam tačno znala koga – možda sebe?

Svet je želeo da dođe u bioskop, da vidi mene – Merilin Monro. Mislila sam: ako ljudi dolaze da me vide i za to troše dolare – moram sve da im pružim. Ova misao me je obuzimala naročito za vreme snimanja teških scena: da se nisam toliko plašila, verujem da bih bolje igrala. Sećam se da je bilo trenutaka kad sam želela da budem

čistačica, a ne holivudski „superstar“, kako su me svi nazivali. Dok sam išla ulicom u studio, posmatrala sam čistače i govorila: „To bih želela da budem. To je moja životna želja.“ Mislim da svi glumci kroz to prolaze. Otud česta strahovanja jer ne samo da želimo da budemo dobri, već to moramo da budemo.

Često sam se žalila na nervozu. Bilo je to najčešće dok sam razgovarala s Lijem Strazbergom, čovekom koji me je učio da budem glumica. Uvek kad bih mu rekla: „Ne znam šta se to sa mnom događa, ali u poslednje vreme sam veoma nervozna“, on mi je odgovarao: „Ako nisi nervozna, trebalo bi da se zabrineš jer nervoza znači senzibilnost.“

Svaki glumac vodi borbu sa sobom. U nama postoji neki cenzor koji nam šapuće dokle smemo da idemo, kao što deci to govore njihovi roditelji. Verujem da ljudi misle kako mi glumice idemo i preko toga. To je sve što radimo – idemo van toga. Ali to je ipak borba. Pripadam najsvesnijim ljudima. I zaista vodim borbu za koju ne znam koliko će trajati.

Glumac nije mašina, ma koliko se neki trudili da nas u to uvere. Kreativnost mora da bude u bliskoj vezi s humanošću, a ako je neko ljudsko biće, on oseća, pati; raduje se, bolestan je ili nervozan. Isto kao i svako kreativno ljudsko biće, ja

bih želela da imam više kontrole jer bi mi u tom slučaju bilo lakše kad mi režiser kaže: „Plaći, Merilin. Pazi, snima se!“ Ponekad kliznu i dve suze, nekad plačem mnogo duže nego što scena zahteva. Zašto? Ne znam.

Kad je neko slavan, od njega se stalno traži nešto više. Industrija je kao majka čije je dete izbeglo opasnost da ga zgazi automobil. Umesto da bude srećna, ona kažnjava dete! Isto je i s producentima: umesto da ti budu zahvalni što dovodiš ljude u bioskop, što se žrtvuješ za film, oni te kažnjavaju. Traže nemoguće, uvek sve više. A kad napraviš jednu grešku, zaborave da si ikad postojao.

Moja senzibilnost pomaže mi u glumi, omogućava mi da ostvarim ono što od mene traže. Glumac treba da bude instrument senzibilnosti.

Jedan od najvećih problema – moja najveća greška jeste da uvek kasnim. Znam da ljudi to zakašnjavanje shvataju kao aroganciju, a ja verujem da je to nešto sasvim suprotno. Znam, milioni Amerikanaca čekaju da me vide i zato želim da izgledam što bolje, zato provodim vreme u pripremama da ih ne bih razočarala.

Slava donosi veliki teret. Pitam se: dokle ću moći da ga nosim? To je teret koji nosim kao prva „glamur“ žena, kao simbol seksepila američkog filma. Osećam svoju lepotu i ženstvenost

u toj meri da mi to ponekad predstavlja teret. Sve što sam postigla zasniiva se na njima. Znam da postoji veliki broj devojaka koje pokušavaju da me imitiraju, da ostvare ono što sam ja uradila. Ne verujem da će uspeti jer znam da ne osećaju ženstvenost. A ako je ne osećaju – kako mogu očekivati da ih nazovu simbolom seksa?

Svesna sam toga da će i moji unučići, ako ih ikad budem imala, osećati teret moje slave. Ponekad se toga plašim. Ne znam da li će biti u stanju da ga izdrže. Ne bih želela da me jednog dana zbog toga omrznu. A ne znam šta mogu za njih da učinim. Treba li da sidem s ovog pijedestala, da na taj način olakšam teret i sebi i njima?

Želela bih da oni imaju bolji život. Da ne rade kao ja, za nekoliko dolara mesečno, kao u vreme kad sam dnevno morala da operem stotine tanjira. I ne samo to: morala sam da čistim i podove, nisam znala za odmor. Tada sam sanjala o nečem boljem.

Ne znam da li bih slavu mogla da nazovem srećom. Ona me je svakako spasla mnogih neprijatnosti. To je kao kavijar: voliš ga, ali ne možeš da ga jedeš svakog dana jer će ti pozliti. Mislim da nikada nisam bila srećna. Pomislila sam da je moj treći brak značio sreću. Ne znam. Ipak, ne bih bila iskrena kad bih rekla da mi upravo slava nije omogućila da se udam za dva divna čoveka.

Publika se neće okrenuti protiv mene zato što to želi. Volim publiku. Ali znam da će jednog dana ona voleti nekog drugog, isto onako kao što danas voli mene.

Često se pitam šta dolazi posle slave: može li se dalje? Ne verujem! Bilo bi nerazumno počinjati iz početka.

Danas živim svoj život i znam da će slava proći, da ću morati da joj kažem zbogom, da joj se zahvalim. Tada ću je se sećati, koristiti se njenim iskustvima i neću verovati da je nekada, ne tako davno, upravo meni pripadala.

Merilin Monro

Džeki Kenedi je sedela u sobi na ogromnom zelenom krevetu. Bila je u raskopčanom *šanel* kostimiću i držala se neprirodno uspravno. Bilo je podne. Ustala je, proverila da li su vrata zaključana, a onda se skinula u uski, crni svileni kombinezon i ponovo sela na krevet. Drhtavim rukama otvorila je ružičastu fasciklu na kojoj je pisalo *Merilin Monro*. Zatvorila je, a onda opet naglo otvorila. U ušima joj je još bubnjalo: „Gospođo Kenedi, moram da vas razočaram. Ovog puta to nije obična devojka, to je Merilin Monro. Vaš muž ima s njom ljubavnu aferu... Gospođo, Merilin je mrtva.“ Tresla se. Kempinski je bio poverljiv čovek CIA, radio je i za njenog oca, on je sve znao, sve... Popila je malo konjaka i utonula u tekst.

DOSIJE MERILIN

I

Gledis Bejker, majka Merilin Monro, bila je lepa, rđokosa žena i tada je imala dvadeset i četiri godine. Radila u odeljenju za montažu velikog filmskog studija RKO. Njeni roditelji proveli su veći deo života u duševnoj bolnici; jedan od njene braće izvršio je samoubistvo. Kad joj je bilo petnaest godina, Gledis se udala za nekog Bejkera i rodila mu dvoje dece. Posle nekoliko godina muž ju je napustio i odveo decu sa sobom. Gledis nije ostala usamljena. Njene prijatelje iz tog vremena nije lako nabrojati...

Jedan od njih bio je i Edvard Mortenson, po zanimanju pekar. Plod ove veze ugledao je svetlost dana 1. juna 1926, u Los Angelesu. Bučnoj i bucmastoj devojčici dali su ime Norma Džin Mortenson. Otac nije prisustvovao njenom krštenju: iščezao je zauvek onog trenutka kad mu je Gledis saopštila da očekuje dete.

Posle rođenja devojčice, Gledis Bejker se vratila svom poslu. U prvo vreme vodila je računa o izgledu, mada je u svemu tome bilo veoma malo dobrog ukusa. Zatim su kod nje sve jasnije počeli da se javljaju znaci duševne neuravnoteženosti, zbog kojih je ubrzo odvedena na duže lečenje u zavod za umobolne. Devojčica Norma Džin bila je prepuštena na milost i nemilost. O njoj su se neko vreme brinuli susedi, a zatim ju je, u četvrtoj godini, prihvatio Institut za pomoć i zbrinjavanje dece bez roditelja u Los Anđelesu, poveravajući je raznim porodicama na čuvanje, uz novčanu naknadu od 20 dolara mesečno. Međutim, nijedan od ovih privremenih domova nikad nije pružio devojčici ni najmanji osećaj sigurnosti, topline i roditeljske ljubavi.

U godinama kad se formiraju mišljenje i stav, devojčica Norma Džin bila je prepuštena samoj sebi. Porodica kod koje je tog trenutka boravila brinula je samo o tome da ona dobije tri obroka dnevno kako bi opravdala iznos od 20 dolara, koliko joj je dodeljivao Institut za pomoć i zbrinjavanje dece bez roditelja. Norma Džin je sama sticala osnovne pojmove o životu; nije se moglo očekivati da dobije vaspitanje ni obrazovanje, niti da ima bezbrižno detinjstvo, što kasnije uslovljava formiranje ličnosti i njenih shvatanja.

Već u sedmoj godini kod devojčice se javio neobjašnjiv strah od ljudi. Kad bi u kuću došli

gosti, Norma Džin je bežala iz prostorije u kojoj su oni boravili. Tada bi se začuo glas pomajke ili poočima.

– Norma Džin, dođi da se pozdraviš!

Odjednom bi se našla u gomili ljudi tužnih lica, u iznošenoj odeći, usred žagora polupijanih glasova železničara i njihovih žena. Neko bi tada viknuo:

– Norma Džin, igranj! Igranj, devojčice! Tvoja majka te toliko hvali. Da te vidimo!

Stavili bi na gramofon ploču s nekom starom melodijom, a ponosni „roditelji“ požurivali su devojčicu.

– Hajde, Norma Džin, požuri! Igranj pre nego što muzika prestane!

Devojčica bi tada počinjala da se njiše na mršavim nožicama. Podizala je ruke, ne bez koketovanja, viđene na slikama, provlačila prste kroz plavu kosu kao što su to činile devojke u filmu „Honolulu“, koji je krišom gledala u bioskopu. Njena igra nije ostajala bez efekta. Gosti su aplaudirali: u tim trenucima, devojčica Norma Džin je osećala da joj se dive. Možda je tada bila srećna.

Još od najranije mladosti, Normi Džin su govorili da je nespretna, glupa i nesnalažljiva. U potucanju od kuće do kuće, često još hladnije i još više tuđe od one prve, od jednog do drugog sirotišta, Normi Džin prolazili su tužni dani detinjstva,

mladosti i devojaštva. Nekoliko puta je pokušavala da pobjegne iz sirotišta – uzalud. Policija ju je uvek nalazila i vraćala kući. Merilin se kasnije sećala gospođe Devi, upravnice sirotišta u Los Angelesu.

– Posle jednog od mojih mnogobrojnih pokušaja bekstva, doveli su me pred tu ženu. Posmatrala me je bez reči. Otvorila je dosije pod nazivom „Norma Džin Mortenson“ i mislim da je bila ganuta mojom tužnom pričom, istorijom mojih lutanja po sirotištima. „Jadna mala“, rekla je sažaljivo. To su jedine tople i iskrene reči kojih se sećam iz tih dana. Približila mi se i nežno me uhvatila za ruku. Bio je to gest koji sam tada prvi put u životu doživela. Prvi put sam osetila da je nekom stalo do mene, da je nekog moja sudbina ganula, da me neko čak možda voli. „Hajde, obuci se“, rekla mi je. „Želim da se prošetamo. Htela bih da ti kažem da te mi ovde volimo. Nadam se da i ti nas voliš...“ Dodala je: „Lepa si, Norma Džin.“ Izvadila je pudrijeru da bi mi napuderisala nos. „A još si lepša kad ti se nos ne sjaji...“

Norma Džin je zaplakala. Tada je spoznala da se može plakati i od sreće. Uznemirenost, zbunjenost, stidljivost i odvratnost bila su osećanja koja su obeležila čitav budući život Merilin Monro. U njima se sažimao rezultat godina njenog odrastanja koje su ostavile neizbrisiv trag na nju.